

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt VII Pa 197/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 7 października 2014 r., którym oddalono powództwo K. G. przeciwko C. spółce z o.o. w G. o zasądzenie odszkodowania w kwocie 41.400 zł.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 11 k.p. i art. 29 § 2 k.p. w związku z art. 69 k.p. oraz art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmianę wyroku Sądu Rejonowego przez zasądzenie na rzecz powódki kwoty 41.400 zł z odsetkami

ustawowymi i kosztów postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sądowi pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, jak również dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powódkę znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, między innymi, z uwagi na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. w związku z tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać jednak, że sformułowane przez skarżącą zagadnienie uzasadnia potrzebę rozpoznania jej skargi, albowiem przedstawiony przez powódkę problem został skonstruowany w oparciu o inne okoliczności faktyczne niż będące przedmiotem ustaleń Sądu drugiej instancji. W podstawie faktycznej Sąd Okręgowy przyjął w sposób wyraźny, że brak jest jakichkolwiek podstaw do ustalenia, że powódka miała „po usilnych naleganiach

wyrazić zgodę na powierzenie stanowiska dyrektora pozwanego wyłącznie w ramach dotychczasowego stosunku pracy, tj. w ramach łączącej ją uprzednio z pozwanym umowy o pracę. W tym kontekście przedstawiony przez skarżącą problem, mający w swym założeniu stwierdzenie, że „powódka wyraziła zgodę na objęcie stanowiska dyrektora, ale bez zmiany formy prawnej istniejącego dotychczas stosunku pracy”, wobec czego „jej zgoda dotyczyła tylko awansu na stanowisko dyrektora w ramach umowy o pracę”, co miałoby zrodzić poważną wątpliwość w zakresie tego, „czy pracodawca (organ założycielski) może jednostronnym oświadczeniem zmienić takie ustalenia oraz doprowadzić tym samym bez zgody pracownika do zmiany formy prawnej łączącego go dotychczas z pracodawcą stosunku pracy”, nie dotyczy żadnej kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, w której go sformułowano. Niemożliwe jest zaś przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które nie mogą być uwzględnione przy jej rozpoznaniu. Przedstawiona przez wnoszącą skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania jedyne

w tym zakresie stwierdzenie o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro nie wynika z niego nawet to, jakie konkretnie przepisy naruszył Sąd drugiej instancji i na czym miałyby polegać ich naruszenie. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu zaś na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.